

Thomas Taylor

DROMEN JAGERS

Om de toekomst te beschermen,
moet David het verleden redden...

CHICKEN
HOUSE

Oorspronkelijke titel: *Haunters*

Oorspronkelijke uitgave: Chicken House

Copyright © 2012 Tekst Thomas Taylor

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 The House of Books, Vianen/Antwerpen

Vertaling: Elsbeth Witt

Vormgeving omslag: Nanja Toebak

Omslagbeeld: © Josef Kubicek/iStock

Binnenwerk: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4048 8

ISBN e-book 978 90 443 4087 7

NUR 284, 283

D/2013/8899/81

www.chickenhouse.eu

www.thehouseofbooks.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Penny en Tim

DE DRIE REGELS VAN DE
DROOMWANDELAARSCODE:

1. WORD GEZIEN, MAAR NIET OPGEMERKT.
2. PRAAT, MAAR VERTEL NIETS.
3. LAAT GEEN MIDDEL BEPROEFD.

Slaapwaak

David zat gehurkt op het dak van het huis van zijn beste vriend, terwijl de verwoestende vlammen de nachtlucht in sprongen. Hij kon zich niet eens herinneren hoe hij hier terecht was gekomen, laat staan dat hij snapte waarom. Maar terwijl er weer een stuk van het dak instortte en er een explosie van vuur en vonken volgde, was er maar één vraag die ertoe deed: was Eddie nog binnen? Hij moest naar binnen.

David holde naar de schoorsteenpijp en tuurde door de hitte en de rook. Het dak aan de andere kant van het huis was één groot gapend gat met uitslaande vlammen. Daar zou hij nooit naar binnen kunnen. Hoe dan wel? *Denk na!*

Terwijl hij met zijn ogen knipperde tegen het verblindende licht, realiseerde hij zich ineens dat hij niet alleen was. Een slanke gestalte keek hem vanaf de rand van het dak kalm aan. Het was een jongen. De vlammen dansten om hem heen.

‘Eddie?’ schreeuwde David. ‘Eddie, ben jij dat?’

Een rookwolk dreef voorbij en versperde zijn zicht. Toen de wolk weer weg was, kon David zien dat het een jongen van zijn eigen leeftijd was. Maar het was Eddie niet. Het was...

David staarde vol verbijstering voor zich uit. Hij keek naar zichzelf. Zelfs de kleren waren van hem.

Hij wreef in zijn ogen. Dit was geen geschikt moment om dingen te zien die er niet waren. Maar toen keek hij nog een keer en begonnen de details te veranderen. Ze smolten weg, terwijl er meer rook voorbijdreef. De figuur bleek toch een vreemdeling te zijn: een lange, donkerharige jongen van een jaar of zeventien.

‘Wie ben jij?’ schreeuwde David. ‘Waar is Eddie?’

De jongen lachte en legde zijn hoofd in zijn nek.

‘Je bent te laat!’ De stem van de jongen klonk triomfantelijk. ‘Als je hier bent voor Eddie, Davy jongen, dan ben je veel te laat.’

‘Wat bedoel je?’ David wist niet zeker of hij het goed had verstaan. Het vuur creëerde een wind die suisde in zijn oren. ‘Wie ben je?’

Maar de jongen lachte alleen maar. Toen draaide hij zich om en sprong hij ineens van het dak af.

David holde naar de rand en keek naar beneden. De tuin, vier verdiepingen onder hem, stak af door het licht van het vuur. Er had nu een gebroken lichaam moeten liggen daar beneden. Niemand kon zo’n val overleven. Maar er was niets. Hij keek de nacht in, naar de huizen achter de tuin, maar alles wat hij kon zien, was het silhouet van een zwarte kat die over de dakgoot aan de overkant liep. Dit was het moment waarop hij zag dat Eddies huis niet het enige was dat in brand stond.

De horizon was in iedere richting besmeurd met amberkleurige vlekken. De donkere vormen van schoorstenen en kerktorens staken af tegen de Londense daken. Het leek alsof de hele stad in lichterlaaie stond.

En het geluid was verschrikkelijk. Behalve het geraas in zijn directe omgeving, hoorde hij een wirwar aan sirenes en dreunen, en als hij niet beter had geweten, zou hij zweren dat hij zelfs iets hoorde wat leek op het gegons van vliegtuigen en het geratel van luchtafweergeschut.

Een gebouw naast hem stortte ineens in, waardoor hij er weer met zijn volle aandacht bij was. Vergeet de bezienswaardigheden in de stad, vergeet de rare jongen... hij moest Eddie vinden. On-

mogelijk om door het dak naar binnen te gaan, dus... een raam?

Terwijl hij naar het dakraam gleed dat zich het verste van het vuur bevond, ving David een korte, duizelingwekkende glimp op van de straat beneden en iets wat eruitzag als een groep brandweermannen. Maar hij bewoog snel, dus hij wist het niet zeker. Met één soepele beweging landde hij op zijn hurken in een zolderkamer. Maar het was niet de kamer van Eddie.

‘Eddie!’ schreeuwde David. ‘Eddie, waar ben je?’

Geen antwoord, slechts het constante, knappende geluid van vuur. Hij moest verder het huis in. Hij rende de overloop op en keek omlaag.

De trap stond in brand. Een groot stuk gips was van het plafond op de bovenste treden gevallen. Alles daarboven stond in lichterlaaie, maar het leek erop dat de gang bij Eddies kamer nog intact was, al was het moeilijk te zien door het verblindende licht. En Eddies deur was dicht. Maar wat betekende dat?

Verderop was er niets anders dan een razende vlammenzee. Het was slechts een kwestie van minuten voordat het hele huis zou instorten.

‘Eddie!’

Nog steeds niets.

David aarzelde. Hij nam een absurd risico door zo ver het huis in te gaan. Eddie was vast al ontsnapt. En als dat niet zo was, had het vuur hem waarschijnlijk al te pakken... *Nee!* David werd misselijk bij de gedachte dat Eddie dood zou kunnen zijn. Op de een of andere manier wist hij gewoon dat hij nog leefde, dat het redden van Eddie de reden was dat hij hier was, hoe vreemd dat ook klonk. Hij keek weer naar beneden en zag dat het stuk gips op de trap tegen de leuning aan was gevallen, waardoor er een beschermde ruimte was ontstaan, waar hij net onderdoor zou kunnen kruipen.

David vloekte. ‘Jij staat straks ontzettend bij me in het krijt, Eddie,’ zei hij, terwijl hij zichzelf schrap zette.

Met een schreeuw dook hij onder de gipsplaat door en schoof

hij een verdieping omlaag. Het was warm hier, warmer dan hij ooit had meegemaakt. Zonder na te denken, stormde hij op de deur af, wanhopig om Eddies kamer te bereiken. Zo wanhopig dat hij vergat dat de deur dicht was. Toch stond hij vreemd genoeg ineens in Eddies kamer. De deur achter hem was nog steeds dicht.

‘Eddie!’

‘David?’ klonk een schorre stem uit de duisternis. ‘David, ben jij dat?’

David kneep zijn ogen samen. Het was lastig om de details van Eddies kamer te zien, al werd het ouderwetse ledikant verlicht door het licht van buiten. De kamer stond niet in brand, maar de hitte was verpletterend en de rokerige lucht was zo benauwend, dat David verbaasd was dat hij nog kon ademen.

Op de vloer bij het raam bewoog iets en David zag zijn vriend in elkaar gezakt op de grond liggen. Hij droeg een jas en hield een schooltas in zijn handen geklemd.

‘Eddie! Wat doe je hier nog? En wie was dat op het dak? Nee, vertel me dat later maar. We moeten hier weg en wel nú! Het gebouw kan ieder moment instorten.’

Bij wijze van antwoord hield Eddie een versleten schrift omhoog. Ondanks de duisternis zag David de woorden *Kan niet weg* in grote letters op het papier staan, omringd door een wirwar aan krabbels en doorgestreepte woorden. Toen kreeg Eddie een enorme, verstikkende hoestbui.

‘Ik sla het raam in. Je hebt lucht nodig,’ zei David, maar Eddie zwaaide weer met het schrift. De paniek was zichtbaar op zijn gezicht.

Raam mag niet stuk. Vuur heeft zuurstof nodig!

‘Eddie, dit is niet het moment om te schrijven!’ David schudde vol ongeloof met zijn hoofd, al wist hij dat Eddie gelijk had wat betreft de zuurstof. Eddie wist dat soort dingen altijd. ‘Sta op! Er is een veilige route naar het dak, maar niet lang meer.’

‘Ja, maar David, je bent...’

Toen hij overeind probeerde te krabbelen, kreeg Eddie weer een

droge hoestaanval. Hij leek het echt moeilijk te hebben. David snapte het niet. Waarom was Eddie er zo slecht aan toe, terwijl hij zelf nergens last van had? Heel even kreeg hij het gevoel dat er iets was wat hij had moeten merken, een gevoel dat hij vaak had bij Eddie. Het verdween weer voordat hij het kon plaatsen. Bovendien had Eddie de rook veel langer ingeademd. Geen wonder dat hij amper kon praten. David rende naar de deur en Eddie strompelde achter hem aan.

‘David...’ zei Eddie. Hij probeerde te wijzen naar iets wat hij had geschreven, maar David onderbrak hem.

‘Later. Zodra we deze deur open doen, zal het vuur de kamer in komen, oké? Blijf laag en volg mij, maar wees snel!’

David greep de deurknop.

Hij zat vast.

Zijn vingers gleden eromheen zonder grip te krijgen. Maar hij was hier toch ook door naar binnen gekomen? Hij liet los en vloekte, maar voordat hij het weer kon proberen, had Eddie een zwakke hand uitgestoken en opende hij de deur.

‘Dat komt omdat je niet...’ begon Eddie, maar hij hield op met praten toen er een muur van hitte de kamer binnen raasde. Hij schreeuwde het uit van de pijn.

‘Die kant op!’ schreeuwde David over het geraas heen. Hij wees naar het gat onder het gevallen stuk gips. ‘Lopen!’

Eddie schreeuwde weer en sprong vooruit. Hij strompelde de trap op en maaide wanhopig met zijn armen en benen. David volgde hem op de voet.

Het huis kraakte plotseling en een groot stuk van het plafond kwam met een klap achter hen op de trap terecht. Eddie sleepte zichzelf naar de overloop boven, snikkend van pijn. Zijn haar en jas smeulden en zijn bril was gebarsten en besmeurd met bloed en roet. In één hand had hij het schrift nog steeds stevig vastgeklemd. ‘Ik dacht dat ik jou kon vertrouwen. Maar Kat heeft me gewaarschuwd... zij wist het. Ze zei dat jij me uiteindelijk net als jij wilde maken. Waarom heb ik niet geluisterd? Jij bent een...

een monster...' Een hoestbui zorgde ervoor dat hij niet verder kon praten.

'Eddie, hou je kop! Kijk om je heen. Het raam... we moeten hier nú weg!'

Maar bij wijze van antwoord greep Eddie een kleine smeulende houten balk die van het plafond was gevallen.

'Blijf bij mij uit de buurt!'

David's mond viel open van verbazing, terwijl Eddie met het brute wapen om zich heen sloeg. Hij viel duizelig achterover en hoorde het raam uiteenspatten.

Met een gigantische stoot hitte golfde het vuur de ruimte in.

Eddie wierp zichzelf op het raam. Hij greep het kozijn en klom er moeizaam doorheen, de glasscherven negerend. Terwijl David overeind krabbelde, draaide Eddie zich om in het raam en keek hij hem recht in zijn ogen.

'Ik haat je! Ik wil je nooit meer zien!'

Toen was hij weg.

David was volledig in shock. Waar had Eddie het in hemelsnaam over?

Er volgde een vreselijk geluid van de trap achter hem. Het kabaal van tonnen verschuivend metselwerk.

David sprong op. Hij merkte amper dat de vloerplanken onder zijn voeten snel krompen. Het vuur uit de kamer beneden lekte er doorheen en verlichtte de lucht. Terwijl het kraken van de muren heviger werd, leek de tijd langzamer te gaan.

Hij moest hier weg. Hij probeerde te rennen, maar zijn voeten leken van lood.

Het huis schudde en toen begaf de vloer het helemaal. David had nog net de tijd om het uit te schreeuwen, voordat hij het kolkende hart van het vuur werd ingezogen.

De hoofdpijn is het ergste

David schoot schreeuwend overeind en wierp het zwetevrije dekbed van zich af. Zijn hart ging als een razende tekeer. Die droom weer. Maar nee... niet precies dezelfde droom. Ineens schoot er een pijnscheut door zijn slapen, waardoor hij het weer uitschreeuwde. Hij keek naar zijn telefoon op het plankje naast het bed. Het was 5:02 uur 's nachts.

'O, geweldig.' Hij zou nu natuurlijk nooit meer in slaap kunnen vallen.

David zwaaide zijn benen uit bed en masseerde de zijkanten van zijn hoofd. Hij had een nachtmerrie gehad. Hij had al heel lang niet meer zo'n nachtmerrie gehad. Niet sinds... nou ja, al heel lang niet meer. Maar wat betekende het dat Eddie erbij betrokken was? Je kreeg nachtmerries als je te veel kaas at, dat zeiden ze toch? David hield niet eens van kaas.

'Het had allemaal niet gehoeven, Eddie.'

David stond op en voelde zijn hoofd weer bonzen. Een nachtmerrie en ook nog eens hoofdpijn. Wat een manier om de dag te beginnen. De verwarming was nog niet aangesprongen, dus het was koud in zijn kamer. Hij pakte een laken, wikkelde het om zich heen en liep de donkere gang op. Hij stond stil en luisterde. Had hij echt hardop geschreeuwd? Had iemand hem gehoord?

Er klonk een klikgeluid bij de deur aan de overkant van de gang. Terwijl de deur van de kamer van zijn zusje een stukje openging, zag David de glinstering van tientallen stickers weerkaatst worden door de zwakke straatverlichting.

‘Wat doe je?’

‘Niets, Phil. Ik moet plassen. Ga maar weer slapen.’

Philippa stak haar hoofd om de hoek, alsof ze met een vriend praatte die ieder moment een vijand kon worden. Ze bewaakte haar kamer alsof het een fort was.

‘Ze komt er heus wel achter als je in de keuken bent geweest,’ zei ze.

‘Ik ga niet naar de keuken. Ga terug naar bed!’

Philippa’s deur ging weer dicht.

David wachtte een moment. Hij hoorde het zachte geritsel van het enorme dekbed van zijn zus. Daarna niets meer. Hij was blij dat zijn moeder waarschijnlijk niets had gehoord. Dat was in ieder geval iets om dankbaar voor te zijn. Hij sloop de trap af naar de keuken.

De vloer was ijsig koud. David schonk een glas sinaasappelsap voor zichzelf in en ging zitten op een hoge kruk. Hij wikkelde zijn blote voeten in het laken. Een van zijn moeders versleten oude boeken lag op de bar en hij duwde het achteloos aan de kant. Het leek wel of hij daar een eeuwigheid zat, terwijl hij ondertussen probeerde niet op de klok te kijken.

David droomde nu al meer dan een jaar over Eddie, maar zoiets als dit was nog nooit gebeurd. Het was raar. Het was sowieso raar dat hij deze bizarre dromen had. David geloofde niet dat dromen iets betekenden, maar soms twijfelde hij eraan. Het was toch zeker niet normaal om een volslagen vreemde te ontmoeten in een droom en hem vervolgens iedere avond te zien, totdat het voelde alsof hij een goede vriend was geworden? Oké, sommige kinderen hadden denkbeeldige vriendjes, maar hij was net veertien geworden. Daar was hij toch veel te oud voor?

Nee, het was gewoon een droom en nu was het een nachtmerrie

geworden. En wie was die andere jongen? De jongen met het gemene lachje, die in het niets leek te verdwijnen? Alles was anders geweest dit keer. Misschien betekende dit dat de droom voorgoed afgelopen was. David hoopte het, totdat hij zich realiseerde dat dat betekende dat hij Eddie nooit meer zou zien. Daarna wist hij helemaal niet meer wat hij moest denken.

‘Stomme droom,’ mompelde hij, terwijl hij het koude sap uit zijn glas dronk. Zijn hoofdpijn was nog steeds erg, maar leek wel iets minder te worden. ‘Stomme Eddie.’

‘Ik dácht het wel,’ klonk er plotseling een sissende stem bij de keukendeur. Philippa liep naar binnen. Ze droeg een paarse ochtendjas en had een geïrriteerde blik op haar gezicht. ‘Geef mij ook wat.’

‘Waarvan?’

‘Taart.’

‘Ik ben niet aan het eten, Phil. Ik kan gewoon niet slapen, dat is alles. Ga maar weer terug naar bed.’

‘Vanwege papa?’ zei Philippa. Ze sprong op de kruk naast die van David en schonk hem een betekenisvolle blik. David vond het altijd moeilijk om zijn zus aan te kijken. Ze leek altijd precies te weten hoe hij zich voelde.

‘Nee, het heeft niets met papa te maken,’ zei David. ‘Ik had een nachtmerrie. Dat is alles.’

‘Was het dé droom?’ zei Philippa. ‘Waarom zei je dat niet meteen? Dat heeft álles te maken met papa. Het begon toen hij doodging.’

David zuchtte. Waarom had hij Philippa ooit verteld over Eddie? Ze herinnerde zich altijd elk klein detail en was altijd aan het nadenken over theorieën over hem. Zij was zo iemand die geloofde dat dromen vol symbolen en verborgen boodschappen zaten.

‘Was het nu anders, dan?’ zei Philippa, terwijl ze van de kruk sprong om het taartblik te pakken. David zag dat ze niet van plan was om weer naar bed te gaan.

‘Luister, Phizzy, laat maar. Ik wil er niet over praten, oké?’

‘Hij was ook mijn vader,’ zei Philippa, die op de taart aanviel met een lepel. ‘Als je iets over hem doorkrijgt, wil ik het ook weten.’

‘Wat bedoel je met “doorkrijgen”? Begin daar nu niet weer over.’

‘David, dromen kunnen ons vertellen hoe we ons echt voelen. Je hebt nooit gehuild toen papa overleed, dus het verdriet komt er op een andere manier uit. Dat is overduidelijk,’ zei Philippa, die haar broer onder spuugde met kruimels, terwijl ze het laatste woord van haar zin uitsprak.

David moest lachen. Hij kon het niet helpen. Phizzy was de irritantste persoon op aarde, maar ze was wel zijn kleine zusje. Ze was luidruchtig en rook altijd naar suiker, maar stiekem vond hij het niet zo erg dat ze zoveel met hem praatte. Ze was de sterkste schakel die hij nog had met zijn vader. Hún vader.

‘Phil, je hebt niemand verteld over mijn droom, toch? Want het zit zo... nou ja... er wordt weer gepraat op school. Over mij.’

‘David, ik zal het nooit aan iemand vertellen. Nooit!’ zei Philippa, op zo’n manier dat David haar wel moest geloven. Ze keek hem met grote ogen aan. ‘Het is iets bijzonders. Te bijzonder om door te vertellen. Het is ons geheim. Een écht geheim, bedoel ik. Eddie is jouw droomvriend.’

David huiverde. Hij had op het punt gestaan om ook een hap van de taart te nemen, maar nu hij Eddies naam op zo’n kinderachtige manier uitgesproken hoorde worden, kromp hij ineen van schaamte.

‘Vertel het gewoon aan niemand, oké? Praat er niet over.’

‘Ik zal het aan niemand vertellen,’ zei Philippa. ‘Zelfs niet aan mama.’

‘Vooral niet aan mama!’

‘Ze zou het begrijpen, Davy,’ zei Philippa, die haar plakkerige lepel bestudeerde. ‘Ze zou het zo fijn vinden als ze hoorde dat er nog steeds iets gebeurt met papa. Ze zou gelukkiger zijn als...’

‘Gelukkiger?’ David lachte bijna. ‘Het zal haar opbreken als jij haar ook maar iets vertelt.’

Philippa kneep haar ogen samen. De lepel zat stevig in haar mond geklemd.

‘Mama uit haar gevoelens tenminste,’ mompelde ze, ‘in tegenstelling tot mijn idiote broer die zo nodig stoer moet doen.’

‘Hou het gewoon voor je, oké?’ snauwde David.

‘Maar waarom zou je het haar niet vertellen?’ zei Philippa, die met haar lepel zwaaide. ‘Je bent niet de enige die papa mist, hoor.’

David sloeg het deksel van het taartblik met een klap dicht.

‘Het duurt nog bijna twee uur voordat je op moet, Phil. Dus waarom neem je die taart niet mee naar bed en lees je een van je stomme boeken?’

Tot zijn verrassing leek Philippa het een goed idee te vinden.

‘Als mama ziet dat het blik leeg is, kan ik jou altijd nog de schuld geven,’ zei ze, terwijl ze van de kruk sprong. Ze pakte Davids glas met sap en dronk alles in één teug op.

‘Goedenacht,’ zei ze. ‘Of goedemorgen.’

‘Wat dan ook.’

David keek hoe zijn zusje door de donkere keuken naar de deur liep. Onder haar arm had ze een teddybeer geklemd. Zijn vader had die ooit aan hem gegeven, maar dat was lang, lang geleden. Zoals hij verwachtte, draaide zijn zus zich om in de deuropening, om het laatste woord te hebben.

‘Davy?’

‘Wat,’ zei David, met een vermoeide stem.

‘Die rare dromen die je hebt... heb je Eddie daar al naar gevraagd?’

‘O, ga weg, Phizzy!’

* * *

Vijf minuten later sloop David terug naar zijn kamer en kleepte zich aan. Het had geen zin om thuis rond te hangen totdat school begon, dus hij besloot om op de fiets te springen en een eind te

maken aan zijn hoofdpijn. Op dit tijdstip was er weinig verkeer en was de lucht lekker fris.

Hij mocht eigenlijk niet weg in zijn eentje als het donker was, maar hij had geen zin om nog langer opgesloten te zitten, en tegenwoordig merkte zijn moeder dit soort dingen niet eens. Betekende de 'tien' in 'veertien' bovendien niet iets? Hij nam wel zijn telefoon mee, voor het geval zijn moeder eerder dan verwacht zou opstaan.

Buiten was het ijskoud en grijsblauw. In het oosten was de zonsopgang amper begonnen. Een typische herfstochtend in een voorstad van Londen. Er waren niet veel mensen op straat. De mensen die er wel liepen, waren druk met hun eigen zaken. Ze stapten in auto's of liepen naar het station om de trein te pakken. David besteedde geen aandacht aan hen. Hij vloog de straat op met zijn fiets en racete de weg af.

Phil en haar stomme theorieën! Ze geloofde echt dat Eddie een of ander droomsymbool van hun vader was, ondanks het feit dat hun vaders naam Richard was en dat hij een gezonde soldaat was geweest. Geen ziekelijke bebrilde jongen die Eddie heette. En papa had licht, bijna blond haar, terwijl het haar van Eddie donkerbruin was, net als dat van David. Als Eddie op iemand leek, was het op David zelf. Maar het was niet alsof hij in een spiegel keek, of zo. David was slank, net als Eddie, maar ook pezig en sterk. En Eddie kleepte zich zo ouderwets. Dat moest hem toch wel problemen bezorgen op school. Alleen leek Eddie niet naar school te gaan. En dan was er ook nog al dat geschrijf...

David kwam met piepende remmen tot stilstand. Hij deed het weer. Hij dacht aan Eddie alsof hij een bestaand persoon was. Maar Eddie bestond niet. Hij kwam slechts voor in zijn dromen. Een verzonnen jongen. Ja, de dromen waren erg levendig en ja, als hij zo'n droom had, realiseerde hij zich nooit dat het slechts een droom was. Maar nu hij klaarwakker was en midden op straat stond, terwijl de ochtendspits ieder moment op gang kon komen, dacht David voor de zoveelste keer dat hij zichzelf moest vermannen.

Hij trapte op de pedalen en racete weer verder. Achter hem reed een bestelbus. Hij bleef een tijdje heel hard fietsen en voelde hoe zijn hoofdpijn wegtrok. Toen werd hij zich ervan bewust dat de bestelbus achter hem bleef rijden, terwijl er zat ruimte was om in te halen. Hij keek achterom.

De bestelbus trok onmiddellijk op en haalde hem langzaam in. De ruiten waren donker, maar David wist zeker dat degene die in de bestelbus zat hem goed had kunnen zien. Het busje sloeg linksaf en verdween uit het zicht. David fietste door, maar toen hij zelf de hoek om ging, zag hij dat de bestelbus langzaam wegreed, alsof hij op hem gewacht had. David besloot om van richting te veranderen. Hij stuiterde van een betonnen trap af, ontweek containers in een steegje en zigzagde om een paar verkeerspaaltjes heen, terug naar de weg. In een mum van tijd reed hij de stoep van zijn eigen straat op.

De bestelbus stond voor zijn huis geparkeerd.

David reed het pad op dat achter zijn huis langs liep en ging de tuin in. Hij smeed zijn fiets in de schuur. Toen hij zijn sleutel in de achterdeur stak, trilden zijn vingers. Stomme Eddie! Stomme droom! En nu werd hij nog paranoïde ook.

Hij plofte in de leunstoel en wachtte nerveus totdat het tijd was om naar school te gaan. Ondertussen probeerde hij zich op de televisie te concentreren.